

MESE A KIS KANÁSZRÓL

Erdő szélén volt egy ház,
Abba' lakott egy kis kanász.
Mikor főzte vacsoráját,
Meg-megfújta furulyáját,
Rá-rágyújtott a pipára,
Aztán megint egy nótára.

Egyszer, amint vacsorázott
S közbe-közbe furulyázott:
Hát kopogtat kinn valaki;
Kiszól: tágasabb odaki!

– Te kis kanász, ide hallgass!
Én vagyok itt, én, a farkas!
Eressz be, mert nagyon fázom,
Esik a hó, agyon ázom!

– Kisebb gondom nagyobb annál,
Majd tán bizony, hogy bekapnál!

– Ereszd be hát csak a hátam,
A hátulsó egyik lábam!

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt:
– Egy fazék víz forr a tűzön,
Evvel, tudom, majd elűzöm!

Benn van már a farkas háta,
A hátulsó egyik lába.

– Te kis kanász, ide hallgass!
A hírénél jobb a farkas.
Jobban ereszd be a hátam,
A hátulsó másik lábam.

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt:
– Egy fazék víz forr a tűzön
Evvel, tudom, majd elűzöm!

Beljebb is van már a háta,
A hátulsó másik lába.

– Tek kis kanász, ide hallgass!
Nem olyan rossz ám a farkas!
Ereszd be a derekam is,
A két első lábamat is.

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt:
– Egy fazék víz forr a tűzön,
Evvel, tudom, majd elúzóom!

Benn van már a dereka is,
Meg az első két lába is.

– Te kis kanász, ide hallgass!
Ne félj, nem esz meg a farkas!
Eressz be, no, már egészen,
A tűznél hadd heverésszem!

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt.
A nyíláshoz tett egy zsákot,
Hozzá furcsa képet vágott.

Ment a farkas háttal beljebb,
Szólt a kanász: Beljebb, beljebb!
No ez ugyan jól sikerült!
Farkas koma zsákba került!

Bekötötte a zsák száját,
Összeverte a bokáját.
Lekapta a fazék vizet:
A kis kanász evvel fizet.
Farkas komát leforrázta,
Hogy a bundát csak úgy rázta.
Ennek ugyan jól megadta:
Egy szál szőr se maradt rajta!

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt.
Míg a farkas bundát rázott,
Hirtelen egy fára mászott.

Farkas koma fel-felordít –
Most magán egy nagyot fordít.
Addig-addig hánykolódott,
Amíg a zsák kioldódott.
Talpra ugrott nagy kopaszon,
Futtában is ordít nagyon:
– Megállj, megállj, te kis kanász,
Többet ilyet ki nem találsz!
Ide hívom pajtásomat,
Nem is egyet, hanem sokat.
Visszajövünk nemsokára,
Meg is eszünk vacsorára!

Visszamentek tízen-húszan,
Ordítozták: Hol van? Hol van?
Befutottak hamarjába
A pincébe, kamarába.
Föl-fölnéztek a kéménybe,
Bebútak a kemencébe.
Itt se lelték, ott se látták,
A kis kanászt nem találták.

Hát egyszer csak, uramfia!
Recseg-ropog ott kinn a fa.
Kit látnak a fa tetején?
Ott ül a kis kanászlegény.

– Gyere, gyere, te jó madár,
Te szép madár, mienk vagy már!

– Gyertek hát, no, hogyha tudtok!
Tudom isten, mind lebuktok!

Tusakodtak, tanakodtak,
Nehéz voltán a dolognak:
Egy se tudott fára mászni,
Fára mászni, madarászni.

Mit csináltak hát ökelmék?
Meg kell lenni! Elvégezték.
Meg kell lenni! És felállnak
A hátára ott egymásnak.
Majd eléri, aki megnő,
A kis kanászt a legfelső.
Legalul a kopasz maradt,
Bizony, bizony, majd megszakadt!

Utolsó is kezd már mászni,
Kapaszkodni, madarászni.

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt.
Csinál megint nagy galibát,
A fatetőn nagyot kiált:
– Forró vizet! Forró vizet!
A kis kanász evvel fizet!
Forró vizet a kopaszra!
Pusztuljon el a mihaszna!

Szegény kopasz úgy megijedt,
Hogy még soh'se láttál ilyet!
Kiugrott a többi alúl,
Ijedtében neki vadul.
Úgy elfutott, most is szalad
Valahol a berek alatt.
A sok farkas mind lebukott,
Mind szomorú sorsra jutott:
Bizony kitört, – mókus látta, –
Kinek nyaka, kinek lába.

A kis kanász egyet gondolt,
A lajbiján egyet gombolt.
Leszállott a fáról szépen,
Élt, éldegélt csöndességben.
Főzte tovább vacsoráját,
Meg-megfújta furulyáját,
Rá-rágyújtott a pipára,
Aztán megint egy nótára.